

жата, какво да прави съ тази малка птичка. Тя не могла да намъри методъ, какъ да я храни. Какво заключение можемъ да извадимъ отъ този примъръ? — Само онзи човѣкъ може да разбере Истината, който има вътрѣшна жажда, вътрѣшенъ импулсъ да учи.

Нѣкои казватъ: „Ние не се нуждаемъ отъ знания.“ Защо? — Понеже тѣзи хора мислятъ само за прѣхраната си. Добрѣ е да мислите за прѣхраната си, но Богъ, като ни е далъ животъ, Той сжщеврѣменно ни е осигурилъ. Той ни осигурява само за единъ день, а не за повече. За другия день пакъ ни осигурява. Обаче, пристъпимъ ли Неговитѣ закони, Той нищо не ни дава. По сжщия начинъ постъпва и светията: като отидешъ при него, той ще те нахрани, ще ти даде приемъ, но само за единъ день. Питамъ съврѣменнитѣ хора: всичкото изобилие на жито, на плодове и на много още храни, случайни явления ли сж на земята? Значи, въ сегашната еволюция на човѣчеството има достатъчно, даже прѣизобилно храна, отъ която всички живи сжщества могатъ да се хранятъ умѣрено. Обаче, поради голѣмата лакомия на хората, днесъ храната не е правилно разпрѣдѣлена. Впрочемъ, и това има своя добра чърта. Нѣкога човѣкъ се е хранилъ изобилно, а сега трѣбва да се храни умѣрено, за да развие своитѣ морални сили. Въ сиромашията човѣкъ се развива морално повече, отколкото въ богатството. Гладътъ продължава живота на човѣка, води го къмъ безсмъртие. Онзи, който не е гладувалъ, не може да разбере, какви блага носи гладътъ, и колко време може да се гладува.

Единъ английски инженеръ направилъ слѣдния опитъ: той зазидалъ паякъ въ единъ камъкъ, като циментиралъ добрѣ камъка, отнидѣ да не влиза въздухъ, и го оставилъ така цѣли 14 години. Слѣдъ този срокъ той отваря камъка и намира паяка живъ. Значи, паякътъ можалъ да прѣкара 14 години въ този камъкъ, лишенъ отъ въздухъ и храна.